

TAMERA
ALEXANDEROVÁ

V SRDCI

O sérii ODKAZY Z TIMBER RIDGE
Tamery Alexanderovej

„Pripravte si pohodlné kreslo! Na hlavných aj vedľajších postavách románu Na úsvite vám okamžite začne záležať a deťové zvraty zabezpečia, že stránky budete obracať dlho do noci. Témy rasovej tolerance a druhej šance sú dnes rovnako aktuálne ako v prvých dňoch existencie štátu Colorado.“

Romantic Times

„Tamerine príbehy si jednoznačne musí prečítať každý, kto vie oceniť výnimočný štýl písania a rád zatvára knihu so srdečným a spokojným povzdychom!“

Relz Reviewz

„... podmanivý príbeh a pôsobivý štýl... Román vás prenesie v čase aj priestore.“

Historical Novels Reviews

„Tamera Alexanderová vďaka svojmu mimoriadnemu talentu dokáže scény maľovať tak živo, až máte pocit, akoby sa vám príbeh odohrával priamo pred očami. Dej aj postavy majú hĺbku... a vy cítite emócie, ktoré prežívajú.“

Once Upon a Romance

V SRDCI

TAMERA
ALEXANDEROVÁ

ODKAZY Z TIMBER RIDGE

i527.net
vydavatelstvo

Copyright © 2010 by Tamera Alexander

Originally published in English under the title *Within My Heart*
by Bethany House, a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného
povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie
reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému
ani prenášaná v žiadnej forme ani žiadnym spôsobom –
napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním.
Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:
Copyright © i527.net, s. r. o., 2025
www.i527.net

ISBN 978-80-8249-170-1

Mojej milovanej mame June Gattisovej.
Nebo je ešte sladšie, keď viem, že si tam.

*Pri plnej ostrážitosti si stráží srdce,
lebo z neho vychádza život.*

PRÍSLOVIA 4, 23

PROLÓG

SÚMRAK, LEN PÁR HODÍN PO BITKE PRI NASHVILLE

17. DECEMBRA 1864

Hrobár, napoly skrytý pod holými vetvami drieňa, sa držal v úctivej vzdialenosti a trpezlivo čakal na okamih, keď zaznejú posledné šepkané modlitby a na odchod sa poberú aj poslední smútiaci. Až vtedy vyšiel do slabnúceho svetla s klbkom rozstrapkaného špagátu, tuho zovretým v pokrútenej ruke. Veľa času mu už nezostávalo. Čochvíľa sa zotmie a predtým, ako z cínového neba spadne zimná bieloba, sa ešte treba postarať o posledný hrob.

Vzdialené vŕzganie vozových kolies a kľopot konských kopýt zanikli v nočnom tichu a zanechali po sebe len jemné cvrlikanie cvrčkov. Jessup Collum nadvihol veko na podlhovastej borovicovej rakve a artritickými prstami stuhnutými od zimy a poznačenými časom aj vekom opatrne uviazal koniec motúza okolo vojakovho pravého zápästia. Uistil sa, že špagát nezatiahol prisilno, a potom na jeho druhý koniec pripevnil malý zvonček.

Pár sekúnd hľadel vojakovi do tváre a podľa jeho črt usúdil, že padlý konfederalista bol iba chlapec. Napokon sa poobzeral po čerstvo zasýpaných hroboch. Hlboko v kostiach cítil, že jeho konanie je správne, aj keď možno trochu nezvyčajné. Určite sa za ním neskrývala zloba ani hriešnosť. Nešlo o žiadny závažný priestupok. Keby ho ľudia videli, akurát by si mysleli, že zostáva senilný. Keby vedeli...

Človek môže zomrieť mnohými spôsobmi, no na to, aby si zem vzala telo späť na miesto, odkiaľ pochádza všetok život, stačí jediný.

Jessup tú myšlienku prevracal v hlave ako už mnohokrát predtým a pritom vnímal, že decembrové slnko sa dalo na rýchly ústup a cintorínom sa zakrádajú tieň. Súmrak so sebou priniesol treskúcu zimu, no naokolo vládlo úplne bezvetrie a snehové vločky padali z oblohy rovno na zem bez jedinej prekážky. Jessup náhlivo zasýpal posledný hrob, ale dával pozor na motúz, ktorý sa z neho ťahal.

Po poslednej lopate hlíny sa pomaly vystrel. Na jeho pokrivenej chrbtici bolo cítiť štyridsaťdva rokov starostlivosti o túto posvätnú pôdu... a posledných pár hodín, keď pochovoval krvavé zvyšky, ktoré po svojom útoku zanechali unionisti. Udatná tennesseejska armáda bola dva týždne predtým v bitke pri Frankline zmrzačená a posledné dva dni bojov jej zasadili smrteľnú ranu.

Jessup zapálil fakľu, ktorá teplým svetlom ožiarila kruh okolo neho, a zadíval sa na rady kopčiek hlíny. Pod nimi ležalo priveľké množstvo primladých mužov. Opustili svet predčasne, skôr než prežili všetko, čo bolo treba. Opäť mu zišla na um mladá žena, ktorá odchádzala ako posledná.

Tmavovlasá dievčina s bledou a hladkou pokožkou kľáčala azda celú večnosť pri hrobe na druhom konci radu, ktorý Jessup zahŕňal necelé dve hodiny predtým – rovnako ako

teraz ten pri svojich nohách. S rukami ovinutými okolo tela sa krčila vedľa hrobu, plakala a vyvolávala dojem, že aj ona by sa najradšej uložila na posledný odpočinok. Keď stratila muža pochovaného v zemi vedľa nej, veľa životnej energie jej už nezostalo. „Vyznamenaný poručík tennessejskeho pluku a môj jediný brat,“ šepkala cez slzy.

Rana na poručíkovom krku Jessupovi napovedala, ako zomrel, a stehy s krvavými obväzmi mu zasa prezradili, ako úporne sa ktorýsi doktor snažil zachrániť ho. Vojakov pochovávali hanebne rýchlo. Nedostalo sa im ani poriadneho pohrebu, pretože naň nebol čas. Unionisti na nich nemilosrdne tlačili a boli odhodlaní dobyť aj posledné vzdorujúce oblasti.

Jessup si pritiahol zodratý golier kabáta bližšie ku krku a znovu prosil Všemohúceho, aby zasiahol a vojnu ukončil. Dúfal, že to už dlho nepotrvá.

Spoza kopca sa smerom od potoka dovalila hustá hmľa a zahalila náhrobné kamene do svojho rúcha. Prenikavý pach prekyprenej hliny odrazu ešte zosilnel a v chladnom nočnom vzduchu sa niesla očarujúca vôňa zemolezu aj napriek tomu, že divorastúca ťahavá rastlina nekvitla. Jessup sa zhlboka nadýchol a na jazyku takmer cítil sladký letný nektár. Zarastené líca mu nadvihol úsmev. Možno majú ľudia pravdu. Možno predsa len *je* trochu senilný. V poslednom čase sa mu nedávne spomienky rozutekali, len čo sa za nimi pokúsil načiahnuť, zatiaľ čo iné, ktoré už dávno mali zmiznúť pod vrstvou prachu, sa mu postupom rokov vybavovali čoraz ostrejšie.

Usadil sa pod starobylý topol' a oprel sa oň chrbtom. Vietor stále nefúkal a sneženie medzičasom ustalo. Keď si znovu predstavil chlapcovu tvár, v duchu jasne videl jeho črty. Hľadel na zvonček a nabádal ho, aby sa pohol.

Aspoň máličko.

Zaklonil hlavu, aby na okamih ulavil očiam, no sekundy sa natáhovali, pribúdali a lákali ho do jemného oparu, kde necítil pulzovanie v krížoch ani bolesť v opuchnutých hánkach.

Znenazdajky bol znovu malý chlapec a hnal sa po poli porastenom trávou po kolená. Do tváre mu svietilo horúce slnko a na čele sa mu v popoludňajšom tennesseeskom vlhku peril pot, ktorý mu lepil vlasy na pokožku. Z diaľky ho ktosi volal. Akýsi sladký hlas... Jessup ho nepočul už celú večnosť. *Matka...*

Horúčkovito prepletal mladými nohami a uháňal smerom k nej, lebo ju túžil opäť vidieť. Čím rýchlejšie však utekal, tým viac sa hlas vzdaloval...

Jessup sa strhol zo spánku a prudko dychčal.

V temnote mal prapodivný pocit, že nie je sám, a uvedomil si, že fakľa mu zhasla. Posediačky sa vystrel a s hlavou naklonenou nabok počúval, natáhoval uši, či ešte raz nezačuje matkin hlas.

Nepočul však nič.

Keď si z líc utrel veľavravnú vlhkosť a vstal, kolená mu zapraskali. Nepamätal si, že by niekedy zažil takúto pokojnú noc. Ticho na cintoríne bolo priam ohlušujúce. Nešťastne sklopil zrak k hrobu mladého chlapca. Bolo neskoro. Príliš neskoro.

Dúfal, že nech je chlapec kdekoľvek, našiel tam pokoj. To isté želal aj vyznamenanému poručíkovi na konci radu. O posmrtnom živote veľa nevedel – určite nie toľko, koľko od neho ľudia očakávali –, no nazdával sa, že ak je Boh skutočne taký láskavý, ako si predstavuje, určite si pripravil zvláštne privítanie pre každého muža, ktorý položil život v tejto hroznej...

Z diaľky sa ozval cinkot zvončeka a Jessup sa prudko vystrel.

Po chrbte mu prebehli zimomriavky a pľúca sa mu stiahli. Modlil sa, aby sa mu to len nesnívalo, a pustil sa prehľadávať temnotu na konci radu, kde predtým kľáčala tmavovlasá žena. Chĺpky na celom tele sa mu zježili. Ak sa takto ľudia cítia pri nočných návštevách cintorína, chápal, prečo sa tam nikdy viac nevrátia.

Rovnako však chápal, prečo odtiaľ on nikdy neodíde.

1

TIMBER RIDGE, COLORADO, SKALNATÉ VRCHY

12. APRÍLA 1877

Rachel Boydová nehybne stála v hlavnej uličke obchodu so zmiešaným tovarom a veľmi dobre vedela, že by nemala načúvať. Lenže – nech jej nebesia pomáhajú – nevedela sa prinútiť odísť! Bála sa, že ak sa nenápadne pokúsi vzdialiť, Ben a Lyda Mullinsovci ju začujú, preto ďalej zvierala v ruke pohár melasy a neúspešne potláčala chichot. Spočiatku sa tešila, že popoludňajší ruch trochu poľavil a ona je v obchode jedinou zákazníčkou, no potom ju pobavil – a prekvapil – láskyplný šepot vychádzajúci spoza závesu na dverách.

Ozval sa tichý smiech. „Čo ťa to pochytilo, Ben Mullins? Ešte nás niekto pristihne.“

Nasledoval hlbší smiech. „Kto by chodil sem do skladu? Chcem len jeden božtek. Poď sem, žena moja, a nechaj ma...“

Rachel už ďalej ich tiché mrmlanie nevedela rozoznať, ale vlastne to ani nepotrebovala. Jej predstavivosť si prázdne

miesta doplnila aj sama. Do tváre sa jej nahrnula horúčava. V duchu sa proti svojej vôli vrátila dva roky do minulosti a pomaly sa v nej prebudili emócie, ktoré v sebe po Thomasovej smrti pochovala, no nikdy na ne nezabudla.

Spolu s nimi sa jej vybavili aj trpkosladké spomienky na nehu, s akou ju jej manžel miloval, a v jej vnútri sa začalo rozmotávať kľbko dlho driemajúcich túžob. Rachel zavrela oči a predstavovala si, ako sa cítila v náručí muža. Telom jej prebehlo chvenie, no nebolo úplne príjemné. Úsmev jej z pier pomaly zmizol.

Hoci na intímne chvíle v manželstve s Thomasom spomínala už aj predtým, teraz prvýkrát pocítila túžbu – túžbu po mužskom dotyku a dôvernom vzťahu. O podobné pocity však nestála. Už nikdy nebude – *nemôže* – žiadneho muža milovať tak, ako milovala Thomasa.

Po jeho smrti mala v niektorých chvíľach pochybnosti, či vôbec prežije. Trvalo jej neuveriteľne dlho, kým sa vynorila z hmly, z hlbokkej temnoty, kde síce vedela, že musí znovu začať žiť už len kvôli chlapcom, no nedokázala to. Až čas, ktorý bol zároveň prekliatím aj darom, a vytrvalé povzbudzovanie rodiny a priateľov ju napokon vyviedli z tmy späť na denné svetlo.

Lenže keď žena venuje mužovi celé srdce a odovzdá sa mu, ako sa ona odovzdala svojmu manželovi, daný muž má moc ublížiť jej tak ako nik iný na svete... aj keď to v skutočnosti ani nemá v úmysle.

A ona tú bolesť už nikdy nechcela zažiť. Nikdy.

V poslednom čase si musela neraz vypočúť, že by sa mala znovu vydať – aspoň kvôli chlapcom. Lenže rovnako ako už druhýkrát nechcela riskovať svoje srdce, aj svojich synov sa snažila uchrániť pred bolesťou, ktorú museli prežiť po otcovej smrti. Jej, Mitchellovi a Kurtovi sa predsa výborne darí aj v trojici.

V duchu sa zarazila a jej slabnúca sebadôvera ešte poklesla. V rukách prevracala pohár melasy. *Výborne* možno nebolo správne slovo, ale všetci traja robili, čo sa dalo. Rachel si uhladila predok sukne a potlačila neodbytnú vlnu emócií. S námahou sa jej podarilo sústrediť sa.

O hodinu sa končilo vyučovanie a ona mala v pláne zájsť za učiteľkou, aby sa s ňou porozprávala o Kurtovi. Nebola s ňou síce dohodnutá, ale za slečnou Staffordovou sa kvôli svojmu mladšiemu synovi ani náhodou nechystala prvýkrát. Rachel sa len chcela ubezpečiť, že školský rok prebieha bez problémov a Kurt nevyviedol nijakú hlúposť. Znovu. Ako keď dva týždne predtým obrátil svoju huncútsku pozornosť na školskú latrínu.

Rachel sa dozvedela, že na vylomenine sa zúčastnili aj iní chlapci, no mala dojem, že všetko vymyslel práve Kurt. Zhrozene si predstavila, ako sa musela cítiť slečna Staffordová. Mladá a neskúsená učiteľka mala s Kurtom podľa všetkého priam anjelskú trpezlivosť a celá situácia pre ňu musela byť neuveriteľne trápna. Kurt jej napísal ospravedlnenie a Rachel jej poslala lístok, v ktorom vyjadrila poľutovanie a poďakovala Judith za chápanosť. Dúfala, že dnešná krátka návšteva ich vzťah posunie správnym smerom.

Keď vybaví školu, budú ju čakať nekonečné povinnosti na ranči, nehovoriac o schôdzke s riaditeľom banky pánom Fosseym. Rachel meškala so splátkami úveru a on k nej bol viac než zhovievavý, no cítila, že pomaly stráca trpezlivosť.

Vrátila pohár melasy na policu, lebo usúdila, že pri jej súčasnej finančnej situácii je to luxus. Napriek všetkému bola stále odhodlaná udržať Thomasov sen pre ich dvoch synov nažive. Práve vďaka tomuto odhodlaniu každé ráno dokázala vstať a prežiť celý deň, až napokon dlho po zotmení vyčerpaná padla späť do postele. S manželom si navyše sľúbili, že Mitchellovi

a Kurtovi zanechajú dedičstvo a zabezpečia im lepší život, než by mali, keby po vojne zostali v Tennessee, a ten sľub ju poháňal ďalej.

Prstami si prešla po mozoli na dlani. Thomas na budovanie ranča vynaložil veľké úsilie a jeho strata pre ňu neprichádzala do úvahy. Potom by predsa len ťažko mohla povedať, že chlapcom zaistila „lepší život“. Nad hrobom svojho manžela prisahala, že sa postará, aby sa jeho sen – ich *spoločný* sen – premenil na skutočnosť, a svoj sľub hodlala dodržať. *Ak* si pán Fossey ešte stále myslí, že v jej prípade sa mu oplatí riskovať.

Dôverná chvíľa za modro-žltým kockovaným závesom nabrala na vášnivosti a Rachel s rozpálenými lícami ľutovala, že neodišla hneď na začiatku. Vykročila k dverám a pritom dúfala, že Ben medzičasom naolejoval vřzgajúce pány. Cítila sa previnilo, no hrialo ju pri srdci, že Ben a Lyda k sebe aj po vyše dvadsiatich rokoch manželstva stále prechovávajú...

„Ben?“

Keď Rachel začula otázku a v Lydinom hlase zachytila nezameniteľné znepokojenie, s rukou na kľučke zastala.

„Ben, čo sa...“ Zo zadnej miestnosti sa ozvalo tlmené zhík-
nutie. „Čo sa deje, miláčik? Ben... stalo sa ti...“

Zaznelo tupé buchnutie.

„Ben!“

Rachel prebehla k závesu, ktorý oddeľoval obchod od zadnej časti budovy, no ďalej nepokračovala.

„Lyda, tu je Rachel. Stalo sa niečo?“ Netrpezlivo čakala. „Lyda?“

„Áno, my... Ben, počuješ ma?“ prehovorila Lyda priškrtené. „Rachel! Niečo sa mu stalo. Ja... myslím, že nedýcha!“

Rachel preletela cez záves, náhlivo prešla po chodbe a prudko zastala pred dverami skladu.

Ben nehybne ležal na zemi v skrčenej polohe a pokožku mal bielu ako krieda. Lyde, ktorá kľačala vedľa neho, sa na tvári zračila panika.

V Rachel sa prebudil inštinkt a vtisla sa k nim do malého priestoru. „Čo sa stalo?“ spýtala sa a pokúsila sa Benovi nahmatať pulz najprv na vnútornej strane zápästia a potom aj na krku.

Lyda mala oči zaliate slzami a ruky sa jej triasli. „Len sme sa...“ Keď odvrátila zrak, Rachel bodla vina. „Len sme sa... bozkávali a Ben si z ničoho nič chytil rameno.“ Hlas mala v panike tenší. „Začal lapať dych a potom...“ Lyda si zahryzla do spodnej pery a slzy sa jej skotúľali na líca. „Zrazu spadol na zem.“

Rachel zavrela oči a snažila sa zachytiť pulz. Kiežby mala pri sebe otcov starý stetoskop.

„Už sa mu niečo takéto v minulosti stalo?“

Lyda pokrútila hlavou a rozochvenou rukou manželovi potriasla plecom. „Ben,“ šepla, „počuješ ma?“

Rachel s prstami pritisnutými na vnútornej strane Benovho zápästia znehybnela. Áno, konečne niečo cíti. Pulz. Sotva hmatateľný a slabý. Až príliš.

„Potrebuje doktora Brookstona,“ zašepkala a priložila Benovi ruku na studené a vlhké čelo. „Idem poňho, vy zostaňte tu.“

Lyda sa za ňou naťahla. „Vieš, čo sa deje...“

Nebola to otázka a Rachel jej ani neodpovedala. Predtým ako sa Timber Ridge mohlo pochváliť vlastným doktorom, ženám z mesta pomáhala ako pôrodná babica. Okrem toho ošetrovala rany a pozašívava pekných pár hlbších aj plytších rezných rán. Od Brookstonovho príchodu po ňu ľudia posielali len zriedka – z času na čas sa ozvali jedine budúce matky –, no aj tak mala pomerne dobrú predstavu, čo sa Benovi stalo.

Napriek tomu svoju domnienku nemienila vysloviť nahlas, lebo sa pokojne mohla mýliť a Lydu by tým akurát ešte viac znepokojila. Nebola predsa študovaná lekárka. Medicínske vzdelanie bolo pre mužov, nie pre ženy.

„Dôležité je, že Ben dýcha a podarilo sa mi nahmatať pulz. Hlavne ním teraz *nehýbte*, Lyda. Ak sa počas mojej neprítomnosti preberie, postarajte sa, aby sa nesnažil vstať. Nezabudnite na to.“ Načiahla sa za uterákom na polici, zvinula ho a nežne ho Benovi zasunula pod hlavu. „A kým sa s doktorom nevrátíme, nech má nadvihnutú hlavu.“ Vstala.

Lyda k nej zdvihla zrak a do očí jej znovu vystúpili slzy. „Bude... bude v poriadku?“

Rachel si opäť kľakla, pričom mala sama slzy na krajíčku. Ben, ktorému ťahalo na päťdesiatku a bol od nej takmer o dvadsať rokov starší, a Lyda, od manžela o desať rokov mladšia, boli pre ňu v posledných rokoch skoro ako rodičia. Ben sa k nej správal ako k dcére a pre jej synov bol ako strýko. Lyda sa rátala medzi jej dôverné priateľky a u chlapcov plnila úlohu zhovievavej tety, ktorá im do kostola potajomky nosila cukríky, keď boli malí a občas dokonca aj teraz. Rachel napriek tomu nedokázala na Lydinu otázku odpovedať.

Nasilu sa usmiala. „Rozumiete? Musíte dávať pozor, aby sa Ben nehýbal a mal zdvihnutú hlavu.“

Lyda pochopila a oči jej potemneli. „Áno,“ vytisla zo seba a prikývla. „Rozumiem. Ibaže...“ Trhane sa nadýchla. „Rachel... okrem Bena nemám nikoho. Nemôžem stratiť aj jeho.“

Rachel znovu zasiahla hrozná, dusivá vlna smútku, ale tentoraz za ňu nemohli spomienky na Thomasa. Bolesť z jeho straty poznala až pridobre – tento bôľ bol iný a zaryl jej pazúry hlboko do srdca. Načiahla sa za Lydinou rukou, a keď ju silno stisla, vybavila si mrazivú zimnú noc pred ôsmimi rokmi, o ktorej s Lydou hovorili iba zriedka.

Z plných pľúc sa nadýchla a snažila sa v sebe nájsť vyrovnaný hlas, no keď si predstavila tváre Benových a Lydiných detí, pokojné a rozkošné dokonca aj po smrti, bolo to takmer nemožné. Tuho zažmúrila oči, ale neodbytné obrazy zostali.

„Idem po doktora. Bude vedieť, čo treba robiť. Hneď sa vrátim, sľubujem.“

Lyda prikývla. Na tvári sa jej zračilo všetko, čo slovami nedokázala vyjadriť. „Ďakujem, Rachel. Prosím ťa... *ponáhľaj sa.*“

Rachel prebehla krátku vzdialenosť k doktorovej klinike a bez zaklopania vošla dnu. Pri pracovnom stole stál Angelo Giordano s mažiarom a tlačikom v rukách.

„Angelo...“ Odmlčala sa, aby lapila dych, pričom ju stále pálil v pľúcach studený horský vzduch. „Je tu doktor Brookston?“

Mladík pokrútil hlavou. „Doktor je...“ Sklonil hlavu. „Doktor tu nie je, pani Boydová.“ Angelo síce hovoril s prenikavým talianskym prízvukom a slová volil opatrne, no vyjadroval sa bez jedinej chybičky. „Ale možno... by som vám mohol pomôcť ja...“

„Potrebujem doktora Brookstona, Angelo! Myslím, že Benovi Mullinsovi zlyháva srdce.“

Chlapec na ňu vytreštil tmavé oči.

Rachel náhlivo prešla ku knižnici plnej úhľadne označených fľaštičiek a plechovíc, no police priam praskali vo švíkoch a početné škatuľky ležali naukladané aj na doštenej podlahe, kde na ne sadal prach. Mladá žena zrakom prebehla po štítkoch, ale nádoby boli natlačené jedna vedľa druhej a v tmelnom svetle nevedela nápisy dobre prečítať. Vydýchla. Azda si doktor Brookston nemôže dovoliť poriadnu skrinku na lieky? „Nevieš, či má doktor náprstník? Je to rastlina... bylinka. Podáva sa pacientom s chorobami srdca.“

„Neviem, madam,“ odvetil Angelo a aj on sa pustil do hľadania.

Rachel odsunula plechovú škatuľku, aby dovidela na tú za ňou, a pritom z police zhodila fľaštičku laudana. Pokúsila sa ju zachytiť, no fľaška s rachotom dopadla na zem a rozbila sa. Na všetky strany sa rozstreklo laudanum a úlomky skla. Rachel potlačila nadávku.

„Mrzí ma to, Angelo. Nechcela som ju rozbiť...“

„Doktor Brookston sa nebude hnevať.“ Chlapec vzal handru. „Upracem to.“

Rachel v narastajúcej panike zbadala v kúte dve drevené debny, no našla v nich iba fľaše petroleja do lampy – také množstvo, že by vydržali aj celý rok. Načo človek potrebuje toľko petroleja? Vtom jej pozornosť pritiahla neotvorená škatuľa na vyšetrovacom stole.

Angelo pokynul smerom k nej. „Sú v nej nové lieky. Prišli len dnes. Preto som tu. Skúsím...“

Rachel jeho ďalšie slová uhádla a prikývla. „Áno. Prezri obsah škatule – rýchlo, prosím – a hľadaj tieto slová.“ Z doktorovho stola si vzala plniace pero a kúsok papiera a naškriabala pokyny. Keď minulú jeseň pomáhala doktorovi Randovi Brookstonovi pri operácii, na vlastné oči videla, že je znamenitý chirurg. Teraz dúfala, že je rovnako svedomitý, aj pokiaľ ide o objednávky a zásoby liekov.

Vtisla papier Angelovi do dlane. „Nevieš, kde by doktor mohol byť? Koho išiel navštíviť?“

Angelo zažmurkal a sklopil zrak.

„Angelo, prosím! Nemáme veľa času.“

Mladík sa zaškľabil a zdráhavo jej pozrel od očí. „Vravel, že sa chystá k... k slečne Baileyovej.“

Rachel sa zmätene zamračila. „K slečne Baileyovej?“

Angelo prikývol. „Áno, k nej. Má dom na...“

„Viem, kde má slečna Baileyová *dom*.“

Angelo nahlas prehltol. „Doktor... niekedy ošetruje... nájomníčky, ktoré u nej bývajú.“

Rachel zvrátila čelo. Ženy, ktoré žili pod strechou slečny Baileyovej, by veru *nájomníčkami* nenazvala, no potrebovala doktora, a ak sa z nejakého dôvodu vybral práve tam, musí ísť za ním. „Len čo nájdeš niečo zo zoznamu na papieri, *čo najrýchlejšie* to prines do skladu vzadu v obchode. Spravíš to pre mňa, prosím?“

Angelo vystrčil hruď a prikývol. „Áno, pani Boydová. Ak niektorý z liekov na papieri bude v škatuli, nájdem ho a prinesiem.“

Poďakovala mu a odbehla po drevenom chodníku.

Svieži aprílový vzduch ju páliť v pľúcach a sľuboval ďalšie sneženie. Rachel si ovinula zimnú šatku tesnejšie okolo plic a ľutovala, že si kabát nechala v obchode. Poryv vetra rozvíril vrstvu čerstvo napadaného snehu na strechách a vločky sa zniesli k zemi.

Rachel vedela, že zima bude v Skalnatých vrchoch vládnuť ešte aspoň mesiac alebo možno aj dva, a modlila sa, aby ju chladné počasie nepripravilo o ďalší dobytok ani o teľatá, ktoré mali prísť každú chvíľu na svet. Obzvlášť jej záležalo na teliatku, čo sa malo narodiť Lady. Kravu kúpila rok predtým a bola to jej prvá veľká a dokonca aj dobrá investícia do rodinného ranča.

Na ďalšej križovatke zabočila a tešila sa, že na drevenom chodníku sa pohybuje len hŕstka chodcov.

Deti boli stále v škole, no vyučovanie sa čoskoro končilo a jej bolo jasné, že dnes chlapcov nevyzdvihne ani sa neporozpráva s učiteľkou. Vedela, že ak sa neukáže, Mitchell s Kurtom zájdu za Jamesom do úradu a počkajú tam na ňu. Jej synovia strýka Jamesa zbožňovali a návštevy úradu šerifa im nikdy

neprekážali, no ona mala obavy, čo všetko tam vidia a počujú. Z času na čas sa tomu však nedalo vyhnúť.

Minulú jeseň Mitchovi a Kurtovi znovu dovolila, aby chodili do školy sami, ale každé ráno ich aj tak vozila až k Benovmu a Lydinmu obchodu, lebo nedokázala zniesť predstavu, že by mali ísť pešo až z ranča ako kedysi. Nešlo len o to, čo sa stalo Thomasovi – donieslo sa jej, že v okolí mesta sa v poslednom čase pohybuje puma.

Rachel ledva lapala dych, ktorý sa jej pred tvárou zrážal na biele obláčiky, a mala čo robiť, aby si udržala rýchle tempo. Vysoko nad Timber Ridge sa vypínali štíty v zimnom šate a pritiahli jej pohľad k nebu. Dobiedzali do nej myšlienky na Bena a ona v ušiach počula vlastný splašený pulz.

Keby len Benovo srdce búšilo aspoň spolovice tak mocne ako to jej...

Ak už Ben v minulosti mal so srdcom problémy, nikdy ich nespomenul. A Lyda tiež nie. Rachel bola presvedčená, že vzhľadom na ich blízky vzťah by jej o niečom takom povedali.

Keď na nasledujúcej križovatke zahla doľava, dostala sa do časti mesta, ktorú zvyčajne nenavštevovala. Cestu lemovali saloony a herne a vo vzduchu dokonca aj za bieleho dňa visel prenikavý zápach alkoholu. Rachel na konci ulice zbadała podnik slečny Baileyovej a zamierila rovno k nemu, no pritom uvažovala, odkiaľ vie, ktorý dom hľadá. Nepamätala si, že by jej o ňom niekto niekedy rozprával. Bolo to skrátka jedno z miest, o ktorom každý v meste vedel, no väčšina obyvateľov – aspoň v jej kruhoch – o ňom nehovorila.

Pri zábradlí verandy, ktorá sa ťahala okolo celého domu, postávali dve ženy a rozprávali sa. Ich odev bol do chladného počasia načisto nevhodný, a keby Rachel nepoznala ich povolanie, možno by ju aj šokoval. Keďže však veľmi dobre vedela, čo sú zač, bez váhania vybehla po schodoch na verandu.

Jej rozpaky spojené s návštevou nemravného podniku bledli v porovnaní s obavami o Bena.

„Prišla som po doktora Brookstona. Je to nalieh...“

Blondína naľavo od nej vošla rovno do cesty a zablokovala dvere.

Rachel prudko zastala.

„Asi máte na mysli *Randa*, či nie?“ spýtala sa žena, premerala si Rachel od hlavy až po päty a neveľmi priateľsky sa usmiala. „Tak ho voláme my.“ Založila si ruky na hrudi a bujné poprsie sa jej nadvihlo natoľko, že gombíky na beztak napätej látke tenkej blúzky takmer nevydržali. „Je vnútri. Prišiel *navštíviť* jedno z dievčat. Myslím, že vyrušenie sa mu páčiť nebude.“ Hrdelne sa zasmiala. „A Patricia sa nepoteší určite. Čakala naňho celý týždeň.“ Žmurkla na ženu vedľa seba.

„*Prišiel navštíviť jedno z dievčat.*“ Rachel sa v ľuďoch celkom vyzнала a vedela, že žena sa ju snaží vyprovokovať. S tým, že doktor sa stará o zdravie dievčat slečny Baileyovej, nemala najmenší problém. Jej otec bol takisto lekár a ona lekársku prísahu pomôcť každému chorému bez ohľadu na okolnosti rešpektovala. Lenže keď doktor Brookston chodí *sem*, do tohto domu, a navyše sa zdá, že má s tunajšími ženami dôverný vzťah... Jeho správanie zaváňalo aroganciou, ktorá jej bola u mužov v jeho profesii až pridobre známa.

A veľmi často viedla k ich pádu.

„Či sa vám to páči alebo nie...“ Rachel vystrela plecيا, lebo predstava Bena ležiaceho v Lydinom náručí jej dodala odvahy. „... doktor Brookston bude musieť svoju *návštevu* skrátiť.“ Pretisla sa okolo ženy, a keď ju blondína schmatla za rameno, vytrhla sa jej. Len čo vošla dnu, rýchlo za sebou zavrela a zamkla, hoci vedela, že tým veľa času nezíska.

Obe ženské sa pustili búchať na presklené dvere za jej chrbtom a hlučne jej nadávali. Budova nepochybne mala zadný

vchod a Rachel bolo jasné, že iba oddaľuje nevyhnutné, no potrebovala predsa len chvíľku.

Do tváre jej uderla odporne sladká vôňa parfumu a kyslý zápach pálenky. Chvíľu trvalo, kým si jej oči privykli na tlmené svetlo.

Z poschodia sa k nej doniesol smiech a naznačil jej, kde by mala s pátraním začať. Keď sa ponáhľala po točitom schodisku, zvuk jej krokov tlmil nevkusný červený koberec. Inštinktívne sa načiahla za zábradlím, no potom sa zháčila a rozmyslela si to.

Na stenách viseli obrovské olejomaľby, detailne zobrazujúce poskytované služby. Keď jej zrak padol na obzvlášť názorný „portrét“, odvrátila oči, ale znepokojivé spomienky, ktoré sa jej na tomto mieste vynárali, si nevedela vyhnať z hlavy. Nevestinec síce nikdy nenavštívila...

Ale jej otec áno. Chodieval tam často a dlhé roky sa schádzal s mnohými rôznymi ženami.

Už azda tisícikrát si položila otázku, prečo majú o sebe doktori vyššiu mienku, než by bolo na mieste, a prečo si namýšľajú, že sú neomylní a negatívne charakterové črty sa ich netýkajú. Rachel z osobnej skúsenosti vedela, že až na pár výnimiek platí skôr opak.

Keď vyšla na odpočívadlo na poschodí, zmes škripavých mužských hlasov a ženského smiechu jej do mysle nasadila predstavy, ktoré sa márne snažila vytesniť. Zadávala sa na dlhú chodbu. Lemovalo ju množstvo dverí... a všetky boli zavreté.

Z prízemia sa ozvali rýchle kroky.

„Určite šla hore!“

Rachel dochádzal čas, preto zabúchala na prvé dvere.